

De wegen van de macht

Jeffrey Archer bij Boekrij:

*De tijd zal het leren
Van vader op zoon
Een goed bewaard geheim
Een gewaarschuwd mens
De wegen van de macht*

JEFFREY ARCHER

*De wegen van
de macht*

Deel 5 van de *Clifton*-serie

ISBN 978-90-225-8192-6

ISBN 978-94-023-0973-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Mightier than the Sword*

Vertaling: Joost van der Meer en William Oostendorp

Oorspronkelijke uitgever: Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, Londen

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

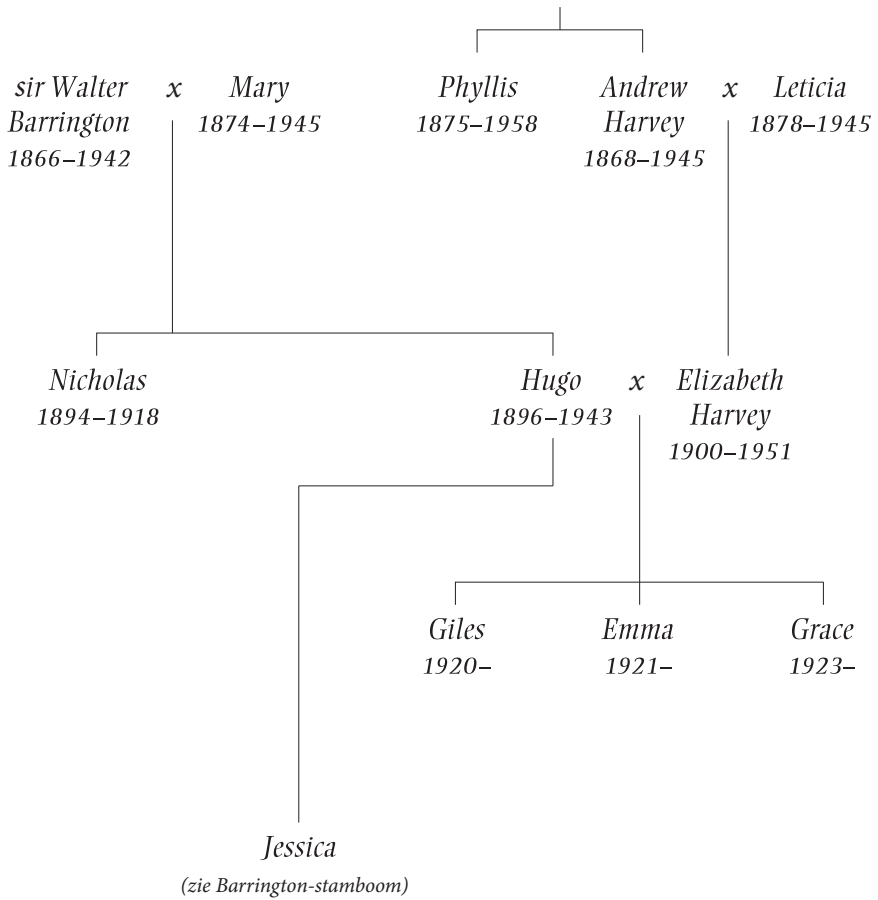
© 2015 Jeffrey Archer

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

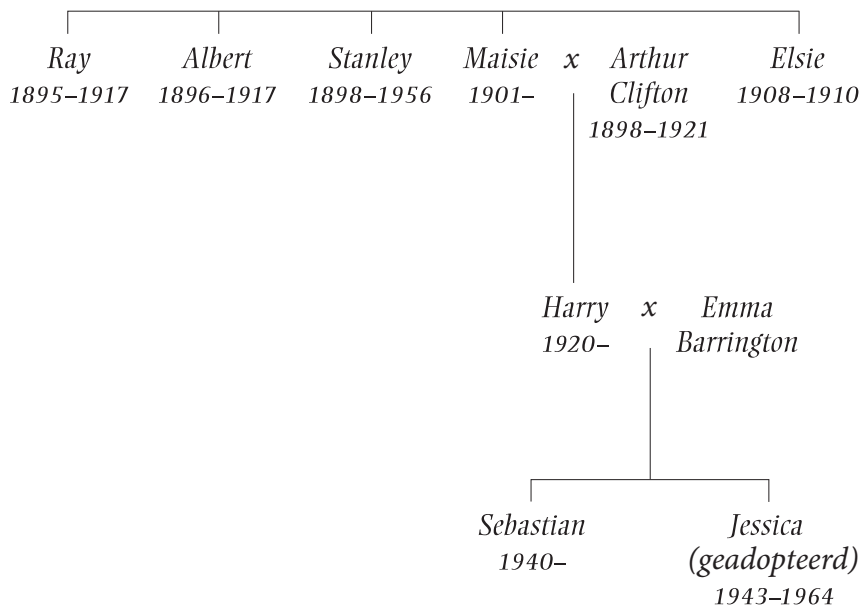
Voor Gwyneth

De familie Barrington

De familie Clifton

Harold x *Vera*
Tancock *Prescott*
1871-1941 1876-1959

Onder het gezag van grootse machthebbers
is de pen machtiger dan het zwaard

– EDWARD BULWER-LYTTON (1803-1873)

Proloog

Oktober 1964

Brendan klopte niet aan maar duwde slechts de deurknop omlaag en glipte naar binnen. Hij keek nog even achterom om er zeker van te zijn dat niemand het had gezien. Hij wilde niet hoeven uitleggen wat een jongeman van de kajuitsklasse op dit uur van de avond in de hut van een oudere heer van adel te zoeken had. Niet dat iemand daarnaar zou hebben gevraagd, overigens.

‘Kunnen we gestoord worden?’ vroeg Brendan na de deur achter zich te hebben gesloten.

‘Tot zeven uur morgenochtend zal niemand ons storen, en daarna zal er ook niets meer te verstoren zijn.’

‘Mooi.’ Hij liet zich op zijn knieën zakken, ontgrendelde de hutkoffer, trok het deksel open en bekeek het complexe apparaat waarvan de constructie hem een maand had gevergd. Een half uur lang controleerde hij of er geen draadjes loszaten, of elke draaiknop correct was ingesteld en of de klok met één klik van de schakelaar begon te lopen. Pas toen hij zeker wist dat alles perfect in orde was kwam hij weer overeind.

‘Alles is gereed,’ zei hij. ‘Hoe laat moet hij afgaan?’

‘Om drie uur vannacht,’ antwoordde Glenarthur. ‘Ik heb een half uur nodig om dit hier weg te halen,’ voegde hij eraan toe terwijl hij even zijn onderkin aanraakte, ‘en naar mijn andere hut te verkassen.’

Brendan richtte zijn aandacht weer op de zware hutkoffer en stelde de timer in op drie uur. ‘Vlak voordat u weggaat hoeft u alleen maar even de schakelaar om te zetten en te controleren of de secondewijzer beweegt.’

‘Dus wat kan er misgaan?’

‘Als die lelies nog in haar hut staan helemaal niets. Niemand op deze gang, en waarschijnlijk ook niet op het dek hieronder, zal ook maar enige

kans op overleven hebben. In de aarde van die bloemenvaas is zes pond dynamiet verborgen. Veel meer dan we nodig hebben, maar op deze manier weten we zeker dat we ons geld kunnen beuren.’

‘Heb je de sleutel van mijn hut?’

‘Ja,’ antwoordde Brendan. ‘Zeven nul zes. Uw nieuwe paspoort plus ticket liggen onder het kussen.’

‘Moet ik me verder nog ergens zorgen over maken?’

‘Nee. Controleer in elk geval of de secondewijzer loopt voordat u weggaat.’

Glenarthur glimlachte. ‘Ik zie je weer in Belfast.’

Harry stak de sleutel in de deur van hun hut en deed een stap opzij om haar binnen te laten.

‘Ik ben doodop,’ zei Emma en ze bukte zich om aan de lelies te ruiken. ‘Hoe doet de koningin-moeder dat elke dag toch weer?’

‘Het is haar werk, en daar is ze goed in. Maar ik durf te wedden dat zij ook doodop is als ze een paar dagen voor bestuursvoorzitter van Barrington heeft mogen spelen.’

‘Nou, ik heb nog altijd liever mijn baan dan de hare,’ zei Emma. Ze stapte uit haar jurk, hing die op in de kast en verdween naar de badkamer.

Harry las het kaartje van de koningin-moeder nog eens. Zo persoonlijk allemaal. Emma had al besloten om de vaas in haar werkkamer te zetten zodra ze weer thuis in Bristol waren en haar elke maandagochtend met verse lelies te vullen. En waarom ook niet? Harry glimlachte.

Daarna was het Harry’s beurt om te douchen en hij trok de deur achter zich dicht. Emma liet haar kamerjas van haar lichaam glijden en stapte in bed, zo moe dat ze er zelfs niet aan moest denken om nog een paar bladzijden te lezen uit *The Spy Who Came In from the Cold*, geschreven door een nog onbekende auteur die Harry haar had getipt. Ze knipte het lampje aan haar kant van het bed uit. ‘Welterusten, schat,’ zei ze, ook al wist ze dat Harry het niet kon horen.

Toen hij even later uit de badkamer verscheen verkeerde ze al in diepe slaap. Hij stopte haar in alsof ze een kind was en gaf een kus op haar voorhoofd. ‘Welterusten, schat,’ fluisterde hij. Geamuseerd door haar zachte gesnor stapte hij in bed. Zelfs maar te suggereren dat ze snurkte was uit den boze.

Hij lag nog even wakker. Wat was hij trots op haar. De tewaterlating

had niet beter kunnen verlopen. Hij keerde zich op zijn zij in de verwachting dat hij snel indommelde, maar ondanks zijn zware oogleden en grote vermoeidheid kon hij de slaap niet vatten. Er klopte iets niet.

Behalve Harry was twee hutten verderop nog iemand klaarwakker. Die probeerde niet de slaap te vatten, maar stond juist op het punt om aan de slag te gaan.

Altijd weer datzelfde gepieker tijdens het wachten. Had je sporen achtergelaten die direct naar jou wezen? Had je fouten gemaakt die de hele operatie tot een mislukking en jou thuis tot het mikpunt van hoon zouden veroordelen? Hij zou pas rusten als hij eenmaal in een van de reddingsboten zat en, nog beter, op een ander schip op weg was naar een andere haven.

Nog vijf minuten en veertien seconden...

Hij wist dat zijn medestrijders – soldaten die vochten voor hetzelfde ideaal – al net zo nerveus waren. Het wachten was altijd weer het ergste onderdeel. Je stond aan de zijlijn, moest het op zijn beloop laten.

Nog vier minuten en elf seconden...

Dit was erger dan een voetbalwedstrijd waarin een voorsprong van een-nul moest worden verdedigd tegen een team dat sterker was en het in zich had om in blessuretijd nog de gelijkmaker te scoren. In gedachten nam hij de instructies van zijn commandant nog eens door: 'Als het alarm gaat, zorg dan dat je als een van de eersten aan dek bent en in de reddingsboten, want morgen rond deze tijd zullen ze naarstig op zoek zijn naar mannen met een Iers accent van onder de vijfendertig. Dus kaken op elkaar, jongens.'

Nog drie minuten en veertig seconden... negenendertig...

Hij staarde naar de deur van zijn hut en beeldde zich het allerergste in. De bom ging niet af, de deur zou openzwaaien en een stuk of tien, of meer, breedgeschouderde politieschurken zouden binnendenderen, zwaaiend met hun knuppels en zonder dat het ze kon schelen hoe vaak ze je raakten. Maar het enige wat hij hoorde was het ritmische geronk van de motoren terwijl de Buckingham op de golven van de Atlantische Oceaan bedaard haar tocht voortzette naar New York, een stad die het schip nooit zou bereiken.

Nog twee minuten en vierendertig seconden... drieëndertig...

Hij begon te fantaseren. Hoe zou het zijn om terug te zijn op Falls Road? Jochies in korte broeken zouden vol ontzag naar hem opkijken

wanneer hij op straat voorbijliep, met als enige ambitie om later net als hij te worden. De held die de Buckingham slechts enkele weken na haar doop door de koningin-moeder had opgeblazen. Niks geen onschuldige slachtoffers; als je voor een ideaal vecht zijn er geen onschuldige slachtoffers. Hij zou de passagiers uit de eersteklascompartimenten boven hem niet eens tegenkomen, maar de volgende dag viel alles over hen te lezen in de krant, en als hij zijn werk goed had gedaan, werd zijn eigen naam nergens genoemd.

Een minuut en tweeëntwintig seconden... eenentwintig...

Wat kon er nu in hemelsnaam nog misgaan? Zou het apparaat, ergens op een bovenslaapkamer op het landgoed Dungannon in elkaar gezet, hem op het allerlaatste moment in de steek laten? Zou de stilte van het falen zijn vernedering worden?

Zestig seconden...

Hij begon fluisterend af te tellen.

‘Negenenvijftig, achtenvijftig, zevenenvijftig, zesenvijftig...’

Had die dronken vent daar in de lounge, onderuitgezakt in zijn stoel, al die tijd gewoon op hem zitten wachten? Stormden ze nu naar zijn hut?

‘Negenenveertig, achtenveertig, zevenenveertig, zeseneveertig...’

Waren de lelies weggegooid, weggehaald, ververst? Was mevrouw Clifton misschien allergisch voor pollen?

‘Negenendertig, achtendertig, zevenendertig, zesendertig...’

Hadden ze de hut van Lord Glenarthur ontgrendeld en de geopende hutkoffer aangetroffen?

‘Negenentwintig, achtentwintig, zevenentwintig, zesentwintig...’

Waren ze al bezig het schip te doorzoeken naar de man die stiekem de wc-ruimte van de eersteklaslounge had verlaten?

‘Negentien, achttien, zeventien, zestien...’

Hadden ze... Hij klampte zich vast aan de rand van het stapelbed, sloot zijn ogen en telde nu hardop mee.

‘Negen, acht, zeven, zes, vijf, vier, drie, twee, een...’

Hij zweeg en opende zijn ogen. Niets. Enkel de spookachtige stilte die steevast opdoemt in het kielzog van de mislukking. Hij boog zijn hoofd, bad tot een God waarin hij niet geloofde, en onmiddellijk volgde er een explosie zo krachtig dat hij als een blad in de wind tegen de wand van zijn hut werd geworpen. Hij krabbelde overeind en glimlachte toen hij het gegil opving. Hij kon slechts gissen hoeveel passagiers nog leefden op het bovendeck.

Harry en Emma

1964-1965

I

‘H.K.H.,’ mompelde Harry terwijl hij suf uit een halve slaap ontwaakte. Plotseling ging hij rechtop zitten en knipte zijn bedlampje aan. Hij gleed uit bed en liep vlug naar de vaas met lelies. Hij las het kaartje van de koningin-moeder nog een keer.

Dank u voor een gedenkwaardige dag in Bristol. Ik hoop oprecht dat mijn tweede thuis een geslaagde eerste reis heeft.

H.K.H. Koningin Elizabeth de koningin-moeder.

‘Zo’n knullige fout,’ zei Harry. ‘Hoe kan ik die over het hoofd hebben gezien?’ Hij greep naar zijn kamerjas en deed de lichten in de hut aan.

‘Is het al tijd om op te staan?’ informeerde een slaperige stem.

‘Ja,’ zei Harry. ‘We hebben een probleem.’

Emma wierp een steelse blik op het klokje naast haar bed. ‘Maar het is net drie uur geweest,’ protesteerde ze, en ze keek haar man humeurig aan. Harry staarde nog steeds gespannen naar de lelies. ‘En wat is het probleem?’

‘H.K.H. is helemaal niet de titel van de koningin-moeder.’

‘Dat weet iedereen,’ reageerde Emma, nog steeds half in slaap.

‘Iedereen, behalve degene die deze bloemen heeft gestuurd. Waarom wist die niet dat Hare Majesteit de juiste aanspreektitel van de koningin-moeder is, en niet Hare Koninklijke Hoogheid? Zo spreek je een prinses aan.’

Vol tegenzin stapte Emma uit bed. Ze trippelde naar haar man en bekeek het kaartje eens goed.

‘Verzoek de kapitein om onmiddellijk hierheen te komen,’ zei Harry. ‘We moeten onderzoeken wat er in die vaas zit.’ Hij viel op zijn knieën.

‘Waarschijnlijk alleen water,’ zei Emma, en ze reikte hem haar hand.

Harry greep haar pols vast. ‘Kijk eens wat beter, mijn liefste. De vaas

is veel te groot voor zoiets delicaats als een dozijn lelies. Bel de kapitein,' herhaalde hij dringend.

'Maar de bloemist kan gewoon een foutje hebben gemaakt.'

'Laten we dat hopen,' zei Harry terwijl hij naar de deur liep. 'Het is een risico dat we niet kunnen nemen.'

'Waar ga je naartoe?' vroeg Emma terwijl ze de telefoon pakte.

'Giles wakker maken. Hij heeft meer ervaring met springstoffen dan ik. Hij heeft ze twee jaar van zijn leven aan de voeten van oprukkende Duitsers geplaatst.'

Toen Harry de gang op stapte werd hij afgeleid door een oudere man die in de richting van de grote trap verdween. Hij bewoog zich veel te snel voor een oude man, dacht Harry. Hij klopte hard op de deur van Giles' hut, maar er was een tweede dreun met gebalde vuist voor nodig voordat een slaperige stem vroeg: 'Wie is daar?'

'Harry.'

Zijn dringende stem deed Giles uit zijn bed springen en direct de deur openen. 'Wat is er aan de hand?'

'Kom,' zei Harry zonder iets uit te leggen.

Giles trok een kamerjas aan en volgde zijn zwager door de gang naar de luxehut.

'Goedemorgen, zus,' zei hij tegen Emma terwijl Harry hem het kaartje gaf en zei: 'H.K.H.'

'Ik snap het,' zei Giles. Hij bekeek het kaartje aandachtig. 'De koningin-moeder kan de bloemen niet hebben gestuurd. Maar wie dan wel?' Hij boog zich voorover en nam de vaas nader onder de loep. 'De afzender kan er flink wat semtex in hebben verstoppt.'

'Of een aanzienlijke hoeveelheid water,' zei Emma. 'Zijn jullie niet wat overbezorgd?'

'Als het water is, waarom zijn de bloemen dan al aan het verwelken?' vroeg Giles terwijl kapitein Turnbull op de deur klopte en meteen de hut in liep.

'Mevrouw de voorzitter, u hebt om mijn komst verzocht?'

Emma begon uit te leggen waarom haar man en haar broer op hun knieën zaten.

'Er bevinden zich vier SAS-officieren aan boord,' onderbrak de kapitein haar. 'Een van hen zou in staat moeten zijn om alle eventuele vragen van meneer Clifton te beantwoorden.'

'Ik neem aan dat het geen toeval is dat die aan boord zijn,' zei Giles.

‘Ik kan niet geloven dat ze allemaal tegelijkertijd hebben besloten om vakantie te vieren in New York.’

‘Ze zijn aan boord op verzoek van de kabinetssecretaris,’ antwoordde de kapitein. ‘Maar sir Alan Redmayne heeft me verzekerd dat het slechts een voorzorgsmaatregel betrof.’

‘Zoals altijd weet die man iets wat wij niet weten,’ zei Harry.

‘Dan is dit misschien het moment om erachter te komen wat dat is.’

De kapitein stapte de hut uit en begaf zich vlug door de gang, om pas bij hut 119 te stoppen. Kolonel Scott-Hopkins reageerde veel sneller op het deurgeloepe dan Giles een paar minuten eerder had gedaan.

‘Hebt u misschien ook een bomopruimingsdeskundige in uw team?’

‘Sergeant Roberts. Hij zat bij de mijnopruimingsdienst in Palestina.’

‘Ik heb hem nu nodig, in de luxehut van de voorzitter.’

De kolonel verspilde geen tijd met vragen naar het waarom. Hij rende de gang door en de grote trap op, maar stuitte daar op kapitein Hartley.

‘Ik zag Liam Doherty net uit het toilet in de eersteklaslounge komen.’

‘Zeker weten?’

‘Ja. Hij ging naar binnen als lord van het Hogerhuis en kwam er twintig minuten later uit als Liam Doherty. Daarna begaf hij zich naar de kajuitsklasse.’

‘Dat kan alles verklaren,’ zei Scott-Hopkins terwijl hij met Hartley op zijn hielen de trap verder afdaalde. ‘Wat is het nummer van Roberts’ hut?’ vroeg hij al rennend.

‘Zeven-vier-twee,’ zei Hartley terwijl ze over het rode kettinkje naar de smallere trap sprongen. Stoppen deden ze pas toen ze op dek 7 waren, waar korporaal Crann uit het donker tevoorschijn stapte.

‘Is Doherty jou de afgelopen paar minuten gepasseerd?’

‘Verdomme,’ vloekte Crann. ‘Ik wist dat ik die schoft trots als een pauw door Falls Road had zien lopen. Hij ging zeven-nul-zes in.’

‘Hartley,’ zei de kolonel terwijl hij verder de gang door holde, ‘jij en Crann houden Doherty in de gaten. Zorg ervoor dat hij zijn hut niet verlaat. Anders arresteer je hem.’ De kolonel ramde op de deur van hut 742. Sergeant Roberts had geen tweede kloep nodig. Binnen enkele tellen opende hij de deur en hij begroette kolonel Scott-Hopkins. ‘Goedemorgen, kolonel,’ zei hij, alsof zijn commandant hem, gekleed in zijn pyjama, geregeld in het holst van de nacht wekte.

‘Pak je gereedschap, Roberts, en volg me. We hebben geen minuut te verspillen,’ zei de kolonel, en hij liep alweer verder.

Roberts had drie trappen nodig voordat hij zijn bevelvoerend officier had bijgehaald. Tegen de tijd dat ze op de gang van de luxe passagiershut waren, wist Roberts welke van zijn vaardigheden de kolonel nodig had. Hij stormde de hut van de voorzitter binnen en tuurde even aandachtig naar de vaas voordat hij hem langzaam ronddraaide.

‘Als het een bom is,’ zei hij ten slotte, ‘is het een grote. Ik kan niet gissen naar het aantal levens dat verloren zal gaan als we dat kring niet onschadelijk maken.’

‘Maar kun je het?’ vroeg de kapitein op opvallend kalme toon. ‘Want zo niet, dan ligt mijn eerste verantwoordelijkheid bij de levens van mijn passagiers. Ik zit er niet op te wachten dat deze reis straks wordt vergeleken met een andere rampzalige eerste reis.’

‘Ik kan verdomme niets uitrichten, tenzij ik bij het bedieningspaneel kan komen. Dat moet ergens aan boord zijn,’ zei Roberts, ‘waarschijnlijk heel dichtbij.’

‘In de hut van de lord, zou ik gokken,’ zei de kolonel, ‘want we weten nu dat die werd betrokken door een IRA-bommenlegger, Liam Doherty geheten.’

‘Weet iemand in welke hut hij zat?’ vroeg de kapitein.

‘Nummer drie,’ zei Harry, die zich de oude man herinnerde die iets te snel had gelopen. ‘Hier verderop in de gang.’

De kapitein en de sergeant renden de hut uit en de gang op, gevolgd door Scott-Hopkins, Harry en Giles. De kapitein opende de deur met zijn looper en stapte opzij om Roberts binnen te laten. De sergeant liep snel naar een grote hutkoffer in het midden van de hut. Voorzichtig tilde hij het deksel op en hij tuurde naar binnen.

‘Jezus, hij ontploft over acht minuten en negenendertig seconden.’

‘Kun je er daar niet gewoon eentje van losmaken?’ vroeg kapitein Turnbull, wijzend naar een veelvoud van verschillend gekleurde draden.

‘Ja, maar welke?’ mompelde Roberts, die niet opkeek naar de kapitein terwijl hij voorzichtig de rode, zwarte, blauwe en gele draden van elkaar scheidde. ‘Ik heb vele malen met dit type bom gewerkt. De kans is altijd een op vier, en dat risico wil ik niet nemen. Als ik nou in m’n eentje midden in een woestijn zat, zou ik het wel kunnen overwegen,’ voegde hij eraan toe, ‘maar niet op een schip midden op de oceaan, met honderden levens op het spel.’

‘Laten we Doherty dan zo snel mogelijk hierheen slepen,’ stelde kapitein Turnbull voor. ‘Hij zal weten welke draad je moet doorknippen.’

‘Ik betwijfel het,’ zei Roberts, ‘want ik vermoed dat Doherty niet de bommenlegger is. Voor die klus zullen ze een techneut aan boord hebben, en God weet waar die uithangt.’

‘We komen tijd tekort,’ merkte de kolonel op terwijl hij naar de onherroepelijk doortikkende secondewijzer staarde. ‘Zeven minuten, drie, twee, een...’

‘En, Roberts, wat adviseer je?’ vroeg de kapitein kalm.

‘U gaat dit niet leuk vinden, kapitein, maar er is slechts één ding dat we gegeven de omstandigheden kunnen doen. En zelfs dat is een enorm groot risico, gezien het feit dat we minder dan zeven minuten hebben.’

‘Voor de draad ermee dan, man,’ beval de kolonel.

‘Dat kloteding oppakken, overboord gooien en bidden.’

Harry en Giles renden terug naar de suite van de voorzitter en stelden zich ieder aan een kant van de vaas op. Er waren een hoop vragen die Emma, inmiddels aangekleed, wilde stellen, maar net als iedere verstandige voorzitter wist ze wanneer ze moest zwijgen.

‘Nu voorzichtig optillen,’ zei Roberts. ‘Alsof je een kom vol kokend water vasthoudt.’

Als twee gewichtheffers zakten Harry en Giles door hun knieën. Ze tilden de zware vaas van de tafel tot ze allebei rechtop stonden. Zodra ze zeker wisten dat ze hem stevig vasthadden, begaven ze zich zijwaarts door de hut naar de openstaande deur. Scott-Hopkins en Roberts verwijderden vlug alle obstakels die hun mogelijk in de weg stonden.

‘Volg mij,’ zei de kapitein terwijl de twee mannen de gang op stapten en zich behoedzaam in de richting van de grote trap begaven. Harry kon gewoon niet geloven hoe zwaar de vaas was. Op dat moment herinnerde hij zich de reus van een man die hem de hut in had gedragen. Geen wonder dat hij niet was blijven hangen voor een fooi. Hij was inmiddels waarschijnlijk al op de terugweg naar Belfast, of hij zat ergens bij een radio in afwachting van nieuws over het lot van de Buckingham en hoeveel passagiers het leven hadden gelaten.

Onder aan de trap begon Harry hardop af te tellen terwijl ze elke tree namen. Zestien stappen later stopte hij om op adem te komen terwijl de kapitein en de kolonel de klapdeuren openhielden naar het zonnedeck, de trots en vreugde van Emma.

‘We moeten zo ver mogelijk naar achteren,’ zei de kapitein. ‘Dan hebben we een grotere kans om schade aan de romp te voorkomen.’ Harry keek niet overtuigd. ‘Geen zorgen, het is nu niet meer zo ver.’

Hoe ver is niet zo ver, vroeg Harry zich af, die de vaas het liefst zo overboord zou hebben gekieperd. Maar hij zweeg terwijl ze centimeter voor centimeter naar de achtersteven vooruitgingen.

‘Ik weet precies hoe je je voelt,’ zei Giles, alsof hij zijn zwagers gedachten kon lezen.

Ze vervolgden hun slakkengangetje langs het zwembad, de tennisbanen aan het dek en de ligstoelen, keurig klaargezet voor de slapende gasten die later die ochtend zouden verschijnen. Harry probeerde maar niet te denken aan hoeveel tijd ze nog overhadden voordat...

‘Twee minuten,’ zei sergeant Roberts niet echt hulpvaardig terwijl hij op zijn horloge keek.

Vanuit een ooghoek zag Harry de reling van het achterschip. Het was nog slechts een paar passen, maar net als bij het bedwingen van de Mount Everest wist hij dat de laatste paar decimeters de traagste zouden zijn.

‘Vijftig seconden,’ zei Roberts terwijl ze bij de tot hun middel reikende reling kwamen.

‘Weet je nog dat we Fisher aan het eind van het schooljaar in de rivier gooiden?’ vroeg Giles.

‘Zou ik dat ooit kunnen vergeten?’

‘Dus bij “drie” gooien we hem in de oceaan en zijn we voor eens en altijd verlost van het kreng,’ zei Giles.

‘Een...’ Beide mannen zwaaiden hun armen naar achteren, maar kwamen niet verder dan een paar centimeter. ‘Twee...’ Misschien kwam er nog een paar centimeter bij. ‘Drie...’ Met alle kracht die ze nog in hun lijf hadden slingerden ze de vaas omhoog in de lucht en over de reling. Terwijl hij naar beneden viel, was Harry ervan overtuigd dat hij op het dek zou landen, of in het gunstigste geval de reling zou raken, maar die miste hij net, en met een zwakke plons landde hij in zee. Giles hief triomfantelijk zijn armen in de lucht en riep: ‘Halleluja!’

Even later ontplofte de bom en werden beide mannen over het dek geblazen.

2

Kevin Rafferty had het bordje *VRIJ* aangezet op het moment dat hij Martinez uit zijn huis aan Eaton Square zag komen. Zijn orders konden niet duidelijker zijn geweest. Als de cliënt de benen probeerde te nemen, moest hij ervan uitgaan dat hij niet van plan was om de tweede betaling, verschuldigd voor de bomaanslag op de Buckingham, af te lossen. Daarvoor diende hij te worden gestraft.

Het oorspronkelijke bevel was bekrachtigd door de regiocommandant van de IRA in Belfast. De enige aanpassing waar de commandant toestemming voor had gegeven, was dat Kevin mocht kiezen welke van don Pedro Martinez' twee zonen moest worden geëlimineerd. Maar aangezien zowel Diego als Luis al naar Argentinië was gevlucht en overduidelijk niet van plan was om naar Engeland terug te keren, was don Pedro zelf de enige beschikbare kandidaat voor de versie van Russische roulette die de chauffeur speelde.

'Heathrow,' zei Martinez terwijl hij in de taxi stapte. Rafferty reed Eaton Square af en volgde Sloane Street in de richting van de Chelsea Bridge, waarbij hij de luide protesten op de achterbank negeerde. Om vier uur in de morgen, met de regen die nog altijd naar beneden kletterde, passeerde hij slechts een tiental auto's voordat hij de brug overstak. Een paar minuten later stopte hij voor een verlaten pakhuis in Lambeth. Nadat hij ervan overtuigd was geraakt dat er niemand was, sprong hij uit de taxi, maakte vlug het roestige hangslot aan de buitendeur los en reed naar binnen. Hij draaide de taxi meteen om zodat hij weer snel kon weggrijden wanneer de klus erop zat.

Rafferty vergrendelde de deur en knipte het kale, bestofte lichtpeertje aan de balk midden in het vertrek aan. Voordat hij naar de taxi terugliep haalde hij een revolver uit een binnenzak. Hoewel hij half zo jong was als Martinez en twee keer zo fit als hij ooit was geweest, kon hij het zich niet veroorloven om risico's te nemen. Als een man denkt dat hij op

het punt staat om te sterven, begint de adrenaline door zijn lichaam te gieren en kan hij in een laatste overlevingspoging opeens een superman worden. Bovendien vermoedde Rafferty dat dit niet de eerste keer was dat Martinez oog in oog had gestaan met een mogelijke dood. Maar ditmaal werd het niet zomaar een mogelijkheid.

Hij opende het achterportier van de taxi en zwaaide met de revolver naar Martinez ten teken dat hij moest uitstappen.

‘Dit is het geld dat ik je kwam brengen,’ zei Martinez, terwijl hij de tas omhooghield.

‘In de hoop dat je me op Heathrow zou treffen, zeker?’ Als die tas het volle bedrag bevatte, zou hij geen andere keus hebben dan zijn leven te sparen, wist Rafferty. ‘Tweehonderdvijftigduizend pond?’

‘Nee, maar wel iets meer dan drieëntwintigduizend. Alleen een aanbetaling, snap je. De rest ligt nog in het huis, dus als we terugrijden...’

De chauffeur wist dat het huis aan Eaton Square, naast Martinez’ andere bezittingen, gedwongen verkocht was door de bank. Martinez had kennelijk de hoop gehad om de luchthaven te halen voordat de IRA erachter kwam dat hij niet van plan was om zijn kant van de afspraak na te komen.

Rafferty greep de tas en wierp hem op de achterbank van de taxi. Hij had besloten de dood van Martinez iets meer te rekken dan oorspronkelijk gepland. In het komende uur had hij toch niets anders te doen.

Hij zwaaide met de revolver in de richting van een houten stoel die pal onder het lichtpeertje was geplaatst. Hij zat al onder de opgedroogde bloedspetters van voorgaande executies. Met behoorlijk wat kracht duwde hij zijn slachtoffer op de stoel, en voordat don Pedro de kans kreeg om te reageren, had Rafferty zijn armen al op zijn rug gebonden. Deze handeling had hij al diverse keren verricht. Ten slotte bond hij Martinez’ benen aan elkaar vast, waarna hij een pas naar achteren deed om zijn werk te bewonderen.

Rafferty kon nu bepalen hoe lang het slachtoffer nog zou mogen leven. Zijn enige beperking was dat hij op tijd op Heathrow moest zijn voor zijn vroege vlucht naar Belfast. Hij keek op zijn horloge. Hij genoot altijd weer van die blik op het gezicht van een slachtoffer wanneer de man geloofde dat er nog steeds een overlevingskans was.

Hij liep terug naar de taxi, ritste Martinez’ tas open en telde de bundeltjes kraakverse biljetten van vijf pond. Daar had hij in elk geval de waarheid over gesproken, ook al kwam hij meer dan 226.000 pond tekort.

Hij ritste de tas weer dicht en borg hem op in de kofferbak. Martinez zou er toch niets meer aan hebben.

De orders van de regiocommandant waren overduidelijk: zodra de klus erop zat, moest hij het lichaam achterlaten in het pakhuis; een andere agent zou zich ervan ontdoen. Het enige wat Rafferty dan nog moest doen was een telefoontje plegen en de boodschap doorgeven. 'Pakje gereed om te worden opgehaald.' Daarna diende hij naar de luchthaven te rijden en de taxi, plus het geld, achter te laten op het bovenste dek van de garage voor lang parkeren. Een andere agent zou verantwoordelijk zijn voor het ophalen en het verdelen van de cash.

Rafferty liep terug naar don Pedro, wiens blik steeds op hem gericht was geweest. Als de chauffeur mocht kiezen, zou hij hem in de buik hebben geschoten, dan een paar minuten hebben gewacht tot het gillen afnam, om vervolgens een tweede kogel in zijn kruis te pompen. Meer gegil, en vermoedelijk harder, totdat hij de revolver ten slotte in zijn mond stopte. Hij zou een paar seconden in de ogen van zijn slachtoffer staren en vervolgens, zonder waarschuwing, de trekker overhalen. Maar dat zou drie schoten hebben betekend. Een zou misschien nog onopgemerkt blijven, maar drie zouden, zo in het holst van de nacht, ongetwijfeld aandacht trekken. Dus hij zou de orders van de regiocommandant opvolgen. Eén schot, geen gegil.

De chauffeur glimlachte naar don Pedro, die hoopvol zijn ogen opsloeg, totdat hij de revolver naar zijn mond zag komen.

'Doe maar open,' zei Rafferty, als een aardige tandarts die een onwillig kind overhaalt. Een gemene deler onder al zijn slachtoffers waren de klapperende tanden.

Martinez verzette zich, en in de ongelijke strijd slikte hij een van zijn voortanden door. Het zweet begon over de vlezige huidplooiën in zijn gezicht te lopen. Hij mocht nog slechts een paar seconden wachten voordat de trekker werd overgehaald, maar het enige wat hij hoorde, was de klik van de hamer.

Sommigen vielen flauw, een aantal staarde gewoon ongelovig en nog weer anderen werden kotsmisselijk als ze beseften dat ze nog leefden. Rafferty had een gruwelijke hekel aan flauwvallers. Het betekende dat hij moest wachten tot ze volledig hersteld waren voordat hij het hele proces weer kon beginnen. Maar Martinez was zo behulpzaam om volledig wakker te blijven.

Wanneer Rafferty de revolver terugtrok, zijn idee van fellatio, glim-

lachten de slachtoffers vaak, omdat ze zich inbeeldden dat het ergste achter de rug was. Maar terwijl hij de cilinder ronddraaide, wist don Pedro dat hij ging sterven. Het was slechts een kwestie van wanneer. Waar en hoe was al besloten.

Het stelde Rafferty teleur als hij met het eerste schot slaagde. Zijn persoonlijke record stond op negen, maar het gemiddelde lag rond vier of vijf. Niet dat hij iets gaf om statistieken. Hij ramde de loop weer in Martinez' mond en deed een pas naar achteren, want hij had geen zin om onder het bloed te komen. De Argentijn was zo dom om zich weer te verzetten en verloor nog een tand voor de moeite, een gouden exemplaar. Rafferty stak hem in zijn zak voordat hij de trekker langzaam voor een tweede keer overhaalde, maar werd slechts beloond door een andere klik. Hij trok de loop terug in de hoop een andere tand, nou ja, een halve tand, te verwijderen.

'Driemaal is scheepsrecht,' zei Rafferty terwijl hij de revolver weer in Martinez' mond propte en de trekker overhaalde. Weer niet. De chauffeur begon ongeduldig te worden en hoopte nu dat zijn ochtendlijke inspanningen bij de vierde poging zouden worden beloond. Hij draaide de cilinder deze keer iets enthousiaster rond, maar toen hij opkeek, zag hij dat Martinez was flauwgevallen. Wat een teleurstelling. Hij zag zijn slachtoffers graag klaarwakker als de kogel hun hersens binnendrong. Hoewel ze nog slechts een seconde leefden, was het een ervaring die hij koesterde. Hij greep Martinez bij de haren, dwong zijn mond open en duwde de loop weer naar binnen. Hij stond op het punt om de trekker een vierde keer over te halen toen de telefoon in de hoek van het vertrek begon te rinkelen. De aanhoudende metalige echo in de koude nachtlucht verraste Rafferty. Hij had nog nooit meegemaakt dat dat ding ging. In het verleden had hij het toestel alleen gebruikt om een nummer te draaien en de boodschap van zes woorden door te geven.

Met tegenzin trok hij de revolver uit Martinez' mond, en hij liep naar de telefoon en nam op. Hij sprak geen woord, luisterde alleen maar.

'De missie is afgebroken,' klonk een afgebeten stem met een geschoold accent. 'De tweede betaling hoef je niet op te halen.'

Een klik, gevolgd door een bromgeluid.

Rafferty legde de hoorn weer op de haak. Misschien zou hij de cilinder nog één keer ronddraaien, en als hij slaagde, melden dat Martinez al dood was toen de telefoon had gerinkeld. Hij had nog maar één keer gelogen tegen de regiocommandant, en daar was de ontbrekende vinger

aan zijn linkerhand het bewijs van. Iedereen die ernaar vroeg, vertelde hij dat die er tijdens een verhoor af was gehakt door een Britse officier, wat weinigen aan beide kanten geloofden.

Vol tegenzin stopte hij de revolver weer in zijn zak, waarna hij langzaam terugliep naar Martinez, die met het hoofd tussen zijn benen in elkaar gezakt zat. Hij boog zich voorover en maakte het touw rondom zijn polsen en enkels los. Martinez viel als een lappenpop op de vloer. De chauffeur rukte hem aan het haar omhoog, wierp hem over zijn schouder alsof hij een zak aardappelen was, en dumpte hem achter in de taxi. Even had hij gehoopt dat hij zich zou hebben verzet, en dan... Maar helaas.

Hij reed het pakhuis uit, deed de deur op slot en vertrok naar Heathrow om zich die ochtend bij een aantal andere bestuurders te voegen.

Ze bevonden zich op luttele kilometers van de luchthaven toen Martinez weer deze wereld binnenkwam, en niet de volgende. De chauffeur keek in de binnenspiegel en zag dat zijn passagier aan het bijkomen was. Martinez knipperde een paar keer met zijn ogen en staarde naar buiten, waar hij rijen voorstedelijke huizen langs zag flitsen. Terwijl het besef begon door te dringen boog hij zich voorover en kotste hij de hele achterbank onder. Rafferty's collega zou niet blij zijn.

Uiteindelijk wist don Pedro zijn slappe lichaam rechtop te krijgen. Door zich met beide handen aan de rand van de bank vast te klampen wist hij te bedaren, en hij staarde naar zijn beul. Waardoor was hij van gedachten veranderd? Misschien was hij dat wel niet. Misschien was alleen de plaats veranderd. Voorzichtig schoof don Pedro iets naar voren, hopen op slechts één kans om te ontsnappen, maar hij werd zich pijnlijk bewust van Rafferty's argwanende blik, zo om de paar seconden in de binnenspiegel.

Rafferty draaide de hoofdweg af en volgde de borden naar de garage voor lang parkeren. Hij reed naar het bovenste dek en parkeerde in de verre hoek. Hij stapte uit, deed de kofferbak van het slot, ritste de reistas open en staarde andermaal tevreden naar de keurige rijen nieuwe vijfpondsbiljetten. Hij zou het geld graag mee naar huis hebben genomen voor de goede zaak, maar kon niet het risico nemen te worden gepakt met zo'n hoeveelheid cash; er was tegenwoordig zo veel extra veiligheids-personeel dat alle vluchten naar Belfast in de gaten hield.

Hij haalde een Argentijns paspoort uit de tas, en ook een eersteklasticket enkele reis naar Buenos Aires en tien pond in contanten. Daarna liet

hij zijn vuurwapen in de tas glijden; iets anders waar hij niet mee gepakt mocht worden. Hij sloot de kofferbak af, opende het portier aan de bestuurderskant en legde de sleuteltjes en het parkeerkaartje onder de stoel, die later die morgen door een collega konden worden gepakt. Vervolgens opende hij het achterportier en ging opzij om Martinez uit te laten stappen. Maar de gevangene verroerde zich niet. Wilde hij soms de benen nemen? Niet als hij zijn leven op prijs stelde. Hij wist immers niet dat de chauffeur niet langer een wapen had.

Rafferty greep Martinez stevig bij een elleboog, trok hem de auto uit en marcheerde met hem naar de dichtstbijzijnde uitgang. Op weg naar de begane grond passeerden ze twee mannen op de trap. Rafferty schonk hun geen tweede blik.

Op de lange wandeling naar de terminal sprak geen van beiden een woord. Toen ze de hal bereikten, gaf Rafferty Martinez diens paspoort, ticket, en de twee briefjes van vijf pond.

‘En de rest?’ bromde don Pedro. ‘Aangezien je collega’s kennelijk hebben gefaald om de Buckingham tot zinken te brengen.’

‘Wees blij dat je nog leeft,’ zei Rafferty, voordat hij zich snel omdraaide en in de menigte opging.

Een moment overwoog don Pedro om terug te gaan naar de taxi en zijn geld terug te halen, maar dat duurde echt slechts even. Met tegenzin begaf hij zich naar de incheckbalie voor Zuid-Amerika en overhandigde de vrouw achter de desk zijn ticket.

‘Goedemorgen, meneer Martinez,’ zei ze. ‘Ik hoop dat u een aangenaam verblijf hebt gehad in Engeland.’